

Απλοποιήστε τη ζωή σας! (Άγιος Παΐσιος)

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης



Οι κοσμικοί λένε: «Καλότυχοι αυτοί που ζουν στα παλάτια και έχουν όλες τις ευκολίες». Αλλ' όμως μακάριοι είναι αυτοί που κατόρθωσαν να απλοποιήσουν τη ζωή τους και ελευθερώθηκαν από τη θηλειά της κοσμικής αυτής εξελίξεως των πολλών ευκολιών, ίσον των πολλών δυσκολιών, και απαλλάχθηκαν από το φοβερό άγχος της σημερινής εποχής μας. Αν δεν απλοποιήσει τη ζωή του ο άνθρωπος, βασανίζεται. Ενώ, αν την απλοποιήσει, δεν θα έχει αυτό το άγχος.



Ένας Γερμανός μία φορά στο Σινά είπε σε ένα Βεδουϊνάκι που ήταν πανέξυπνο: «Εσύ είσαι έξυπνο, μπορείς να μάθεις γράμματα». «Και μετά;», τον ρωτάει εκείνο. «Μετά θα γίνεις μηχανικός». «Και μετά;». «Μετά θ' ανοίξεις ένα συνεργείο αυτοκινήτων». «Και μετά;». «Μετά θα το μεγαλώσεις». «Και μετά;». «Μετά θα πάρεις και άλλους να δουλεύουν και θα έχεις πολύ προσωπικό». «Δηλαδή, του λέει, να έχω έναν πονοκέφαλο, να βάλω άλλον έναν πονοκέφαλο και μετά να βάλω και έναν άλλον; Δεν είναι καλύτερα τώρα που έχω ήσυχο το κεφάλι μου;». Ο περισσότερος πονοκέφαλος είναι από αυτές τις σκέψεις, να κάνουμε αυτό, να κάνουμε εκείνο. Αν ήταν πνευματικές οι σκέψεις, θα ένιωθε κανείς πνευματική παρηγοριά και δεν θα είχε πονοκέφαλο.

Τώρα και στους κοσμικούς τονίζω πολύ την απλότητα. Γιατί πολλά από αυτά που κάνουν, δεν χρειάζονται και τους τρώει το άγχος. Τους μιλάω για τη λιτότητα και την ασκητικότητα. Συνέχεια φωνάζω: «Απλοποιήστε τη ζωή σας, για να φύγει το άγχος». Και τα περισσότερα διαζύγια από 'κει ξεκινούν. Πολλές δουλειές, πολλά πράγματα έχουν να κάνουν οι άνθρωποι και ζαλίζονται. Δουλεύουν και οι δύο, πατέρας και μάνα, αφήνουν και τα παιδιά εγκαταλελειμμένα. Κούραση, νεύρα - μικρό θέμα, μεγάλος καυγάς - αυτόματο διαζύγιο μετά, εκεί φθάνουν. Αν απλοποιούσαν όμως τη ζωή τους, θα ήταν και ξεκούραστοι και χαρούμενοι. Αυτό το άγχος είναι καταστροφή!

Μία φορά βρέθηκα σε ένα σπίτι που ήταν όλο πολυτέλεια και, καθώς συζητούσαμε, μου είπαν: «Ζούμε στον Παράδεισο, ενώ άλλοι άνθρωποι στερούνται». «Ζήτε στην κόλαση, τους λέω. «Άφρον, ταύτη τη νυκτί», είπε ο Θεός

στον πλούσιο. Αν ο Χριστός με ρωτούσε: «Πού θέλεις να σε βάλουμε, σε μία φυλακή ή σ' ένα σπίτι σαν αυτό;», θα έλεγα: «Σε μία σκοτεινή φυλακή». Γιατί η φυλακή θα με βοηθούσε. Θα μου θύμιζε τον Χριστό, θα μου θύμιζε τους αγίους Μάρτυρες, θα μου θύμιζε τους ασκη-τές που ήταν στις οπές της γης, θα μου θύμιζε καλογερική. Η φυλακή θα έμοιαζε και λίγο με το κελλί μου και θα χαιρόμουν. Αυτό το δικό σας τι θα μου θύμιζε και σε τι θα με βοηθούσε; Γι' αυτό οι φυλακές με αναπαύ-ουν καλύτερα όχι μόνον από ένα σαλόνι κοσμικό αλλά και απ' ένα ωραίο κελλί μοναχού. Χίλιες φορές στη φυλακή παρά σε ένα τέτοιο σπίτι».

Κάποτε που είχα φιλοξενηθεί στην Αθήνα σ' έναν φίλο μου, με παρακάλεσε να δεχθώ έναν οικογενειάρχη πριν φωτίσει, γιατί άλλη ώρα δεν ευκαιρούσε. Ήρθε λοιπόν χαρούμενος και συνέχεια δοξολογού-σε τον Θεό. Είχε και πολλή ταπείνωση και απλό-τητα και με παρακαλού-σε να εύχομαι για την οικογένειά του. Ο αδελφός αυτός ήταν περίπου τριάντα οκτώ ετών και είχε επτά παιδιά. Δυο το ανδρόγυνο και άλλοι δυο οι γονείς του, εν όλω έντεκα ψυχές, και έμεναν όλοι σε ένα δωμάτιο. Μου έλεγε με την απλότητα που είχε: «Όρθιους μας χωράει το δωμάτιο, αλλά, όταν ξαπλώνουμε, δεν μας παίρνει, είναι λίγο στενόχωρα. Δόξα τω Θεώ, τώρα κάναμε ένα υπόστεγο για κουζίνα και βουλευτήκαμε. Εμείς έχουμε και στέγη. Πάτερ μου, ενώ είναι άλλοι που μένουν στην ύπαι-θρο». Η εργασία του ήταν σιδερωτής. Έμενε στην Αθήνα και έφευγε πριν φωτίσει, για να βρεθεί εγκαίρως στον Πειραιά όπου εργαζόταν. Από την ορθοστασία και τις πολλές υπερωρίες τα πόδια του είχαν κίρ-σούς και τον ενοχλούσαν, αλλά η πολλή αγά-πη του προς την οικογένειά του τον έκανε να ξεχνάει τους πόνους και τις ενοχλήσεις. Ελεεινολογού-σε μάλιστα τον εαυτό του συνέχεια και έλεγε ότι δεν έχει αγάπη, γιατί δεν κάνει καλωσύνες σαν Χριστιανός, και επαινούσε τη γυναίκα του ότι εκείνη κάνει καλωσύνες, γιατί εκτός από τα παιδιά και τα πεθερικά της που φρόντιζε, πήγαινε και έπαιρνε τα ρούχα από τους γέρους της γειτονιάς, τα επλένε, τους συγύριζε και τα σπίτια, τους έφτιαχνε και καμμιά σούπα. Έβλεπε κανείς στο πρόσωπο του καλού αυτού οικογε-νειάρχη ζωγραφισμένη τη θεία Χάρη. Είχε μέσα του τον Χριστό και ήταν γεμά-τος χαρά και το δωμάτιό του γεμάτο από παραδεισένια χαρά. Ενώ αυτοί που δεν έχουν μέσα τους τον Χριστό, είναι γεμάτοι από άγχος, και δυο άνθρωποι να είναι, δεν χωράνε μέσα σε έντεκα δωμάτια. Ενώ οι έντεκα αυτοί άνθρωποι με τον Χριστό, χωρούσαν μέσα σ' ένα δωμάτιο.

Ακόμη και πνευματικοί άνθρωποι, όσους χώρους και να έχουν, βλέ-πεις να μη χωρούν, γιατί μέσα τους δεν έχει χωρέσει ο Χριστός ολόκλη-ρος. Αν οι γυναίκες που ζούσαν στα Φάρασα έβλεπαν την πολυτέλεια που υπάρχει σήμερα, ακόμη και σε πολλά Μοναστήρια, θα έλεγαν: «Θα ρίξει ο Θεός φωτιά να μας κάψει! Εγκατάλειψη Θεού!». Εκείνες μάζευαν τις δουλειές τάκα-τάκα. Πρωί-πρωί έπρεπε να βγάλουν τα γίδια, μετά να συλλάσσουν το σπίτι. Ύστερα πήγαιναν στα εξωκκλήσια ή μαζεύονταν στις σπηλιές, και μία που ήξερε λίγα γράμματα διάβαζε

το Συναξάρι του Αγίου της ημέρας. Μετά δωσ' του μετάνοιες, έλεγαν και την ευχή. Και δούλευαν, κουράζονταν. Μία γυναίκα έπρεπε να ξέρει να ράβει όλα τα ρούχα του σπιτιού. Και τα έρραβαν με το χέρι. Μηχανές του χεριού λίγες είχαν σε καμιά πόλη, στα χωριά δεν είχαν. Αν υπήρχε στα Φάρασα όλο και όλο μία μηχανή του χεριού. Έρραβαν ακόμη και του άνδρα τα ρούχα και ήταν πιο άνετα, και τις κάλτες τις έπλεκαν στο χέρι. Είχαν γούστο, μεράκι, αλλά τους περίσσευε και χρόνος, γιατί τα είχαν όλα απλά. Οι Φαρασιώτες δεν κοιτούσαν λεπτομέρειες. Ζούσαν τη χαρά της καλογοερικής. Και αν, για παράδειγμα, η κου-βέρ-τα δεν ήταν καλά στρωμένη και κρεμόταν λίγο από τη μία μεριά και έλεγες: «Σιάξε την κουβέρτα», θα σου έλεγαν: «Σε εμποδίζει στην προσευχή σου;».

Αυτή τη χαρά της καλογοερικής οι άνθρωποι σήμερα δεν την γνωρίζουν. Νομί-ζουν ότι δεν πρέπει να στερηθούν, να ταλαιπωρηθούν. Αν σκέφτονταν οι άνθρωποι λίγο καλογοερικά, αν ζούσαν πιο απλά, θα ήταν ήσυχoi. Τώρα βασανίζονται. Άγχος και απελπισία στην ψυχή. «Ο τάδε πέτυχε που έφτιαξε δύο πολυκατοικίες ή που έμαθε πέντε γλώσσες κ.λπ.! Εγώ δεν έχω ούτε ένα διαμέρισμα, δεν ξέρω ούτε μία ξένη γλώσ-σα. Ωχ, χάθηκα!». Έχει κάποιος ένα αυτοκίνητο και αρχίζει: «Ο άλλος έχει καλύτερο. Να πάρω και εγώ». Παίρνει το καλύτερο, ύστερα μαθαίνει ότι άλλοι έχουν αεροπλάνα ατομικά και πάλι βασανίζεται. Τελειωμό δεν έχουν. Ενώ άλλος που δεν έχει αυτο-κί-νητο, όταν δοξάζη τον Θεό, χαίρεται: «Δόξα τω Θεώ, λέει, ας μην έχω αυτοκίνητο, έχω γερά τα πόδια μου και μπορώ να περπατήσω. Πόσοι άνθρωποι είναι με κομμένα πόδια, δεν μπορούν να εξυπηρετηθούν, να βγουν έναν περίπατο, θέλουν έναν άνθρωπο να τους υπηρετή, ενώ εγώ έχω τα πόδια μου!». Και ένας κουτσός που λέει: «Και άλλοι που δεν έχουν και τα δυο πόδια;», και αυτός χαίρεται.

Η αχαριστία και η απληστία είναι μεγάλο κακό. Ο κυριευμένος από υλικά πράγματα είναι κυριευμένος πάντα από στενοχώρια και άγχος, γιατί πότε τρέμει μην του τα πάρουν και πότε μην του πάρουν την ψυ-χή. Μία μέρα ήρθε ένας πλούσιος από την Αθήνα και μου λέει: «Πάτερ, έχασα την επαφή με τα παιδιά μου, έχασα τα παιδιά μου». «Πόσα παιδιά έχεις;», του λέω. «Δύο, μου λέει. Τα μεγάλωσα με του πουλιού το γάλα. Τι ήθελαν και δεν το είχαν! Ακόμη και αυτοκίνητο τα πήρα». Από τη συ-ζήτηση βγήκε ότι είχε και αυτός δικό του αυτοκίνητο και η γυναίκα του δικό της και τα παιδιά δικό τους. «Ευλογημένε, του λέω, εσύ, αντί να λύσεις τα προβλήματά σου, τα μεγάλω-σες. Τώρα θέλεις ένα μεγάλο γκαράζ για τα αυτοκίνητα, έναν μηχανικό να τον πλη-ρώνεις τετραπλά-σια, για να τα διορθώνεις, χώρια που κινδυνεύετε και οι τέσσερις κάθε στιγμή να σκοτωθείτε. Ενώ, αν είχες απλοποιήσει τη ζωή σου, θα ήταν ενωμένη η οικογένειά σου, θα καταλάβαινε ο ένας τον άλλο και δεν θα είχες αυτά τα προβλήματα. Δεν φταίνε τα παιδιά σου τώρα, εσύ φταίς που δεν φρόντισες να δώσεις άλλη αγωγή στα παιδιά σου». Μία οικογένεια τέσσερα αυτοκίνητα, ένα γκαράζ, έναν μηχανικό κ.λπ.! Ας

πάει ο άλλος λίγο αργότερα. Όλη αυτή η ευκολία γεννάει δυσκολίες.

Άλλη φορά ήρθε ένας άλλος οικογενειάρχης στο Καλύβι – ήταν πέντε άτομα η οικογένειά του – και μου λέει: «Πάτερ, έχουμε ένα αυτοκίνητο και σκέφτομαι να πάρουμε άλλα δύο. Θα μας διευκολύνει». «Και πόσο θα σας δυσκολέψει το σκέφτηκες; του λέω. Το ένα το βάζεις εκεί σε μία τρύπα, τα τρία που θα τα βάλεις; Θα θέλεις ένα γκαράζ και μία αποθήκη για καύσιμα. Θα διατρέχετε τρεις κινδύνους. Καλύτερα να έχετε ένα και να περιορίσετε τις εξόδους σας. Θα έχετε χρόνο να δείτε τα παιδιά σας. Θα έχετε την ηρεμία σας. Η απλοποίηση είναι το παν». «Δεν το σκέφθηκα αυτό», μου λέει.

- Γέροντα, μας είπε κάποιος ότι δυο φορές δεν μπορούσε να σταματήσει τον συναγερμό του αυτοκινήτου. Τη μία φορά, γιατί είχε μπει μία μύγα, και την άλλη, γιατί είχε μπει ο ίδιος αντικανονικά στο αυτοκίνητο.

- Μαρτυρική είναι η ζωή τους, γιατί δεν απλοποιούν τα πράγματα. Οι περισσότερες ευκολίες δυσκολίες προξενούν. Οι κοσμικοί πνίγονται από τα πολλά. Έχουν γεμίσει ευκολίες-ευκολίες και έκαναν τη ζωή τους δύσκολη. Αν δεν απλοποιήσει κανείς τα πράγματα, μία ευκολία γεννάει ένα σωρό δυσκολίες.

Όταν ήμασταν μικρά, κόβαμε το καρούλι στις άκρες, βάζαμε μία σφήνα μέσα και κάναμε ένα ωραίο παιχνίδι και χαιρόμασταν μ' αυτό. Τα μικρά παιδιά χαίρονται με ένα αυτοκινητάκι πιο πολύ από ό,τι ο πατέρας τους, όταν αγοράζει μερσεντές. Αν ρωτήσεις ένα κοριτσάκι: «Τι θέλεις, ένα κουκλάκι ή μία πολυκατοικία;», να δεις, θα σου πει: «Ένα κουκλάκι». Και τελικά τα μικρά παιδιά γνωρίζουν τη ματαιότητα του κόσμου.

- Γέροντα, τι βοηθάει περισσότερο, για να καταλάβει κανείς αυτή τη χαρά της λιτότητας;

- Να συλλάβει κανείς το βαθύτερο νόημα της ζωής. «Ζητείτε πρώτον τη Βασιλείαν του Θεού...». Από εκεί ξεκινά η απλότητα και κάθε σωστή αντιμετώπιση.

Γέροντος Παϊσίου Αγιορείτου, Λόγοι, Με πόνο και αγάπη

Πηγή: imlemesou.org